

Ladislav Babić

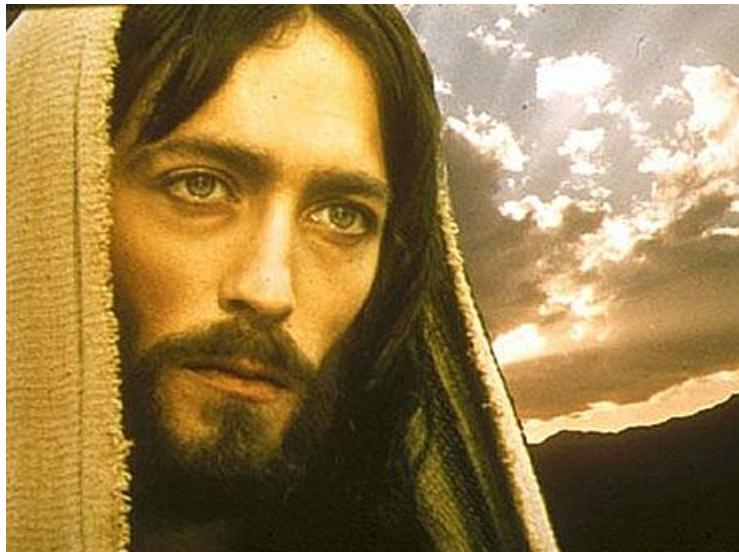
Julian

Otkada je *Adam* oplodio *Evu* a *Kain* ubio *Abela*, cjelokupna povijest zemaljske civilizacije svodi se na istrebljenje onih koji smetaju interesima jačih. Ne samo pojedinci, već cijeli narodi iščezavalici su sa lica *Zemlje*, ukoliko su moćnici smatrali da štete ostvarenju njihovih probitačnih zamisli, za što je često i samo njihovo postojanje predstavljalo dobar izgovor. Surova i sirova snaga ili sila potkupljene gomile koja je za mrvice bačene pred njihova halapljiva usta spremna anihilirati cijele etnije, prava je povijest ljudskog roda. *Indijanci*, *Inke*, *Maje*, *Armenci*, *Židovi*,..., spisak je upečatljivo dugačak i neopozivo potvrđuje moje riječi iole inteligentnom stvoru. Istina, povremeno su pojedinci nastojali izjednačiti snage istrebitelja i njihovih budućih (istrijebljenih) žrtava – poput *Samuela Colta* koji je umislio da je svojim "*mirotvorcem*" surovu i sirovu snagu sveo na vještinu potezanja "*brzopljuca*" – ali sve to nije no samo ubrzalo repeticiju povijesnih gadosti, sve do pojave najetičkijeg potomka ljudske vrste. Dobro, u naučno fantastičnoj prići, odaklem su prethodni redovi, to sam ja, uobličen u lik nekog „*mirotvornog*“ fizičara, no u mitološkoj stvarnosti to bi trebao biti *Spasitelj* ljudskog roda, jedna od komponenti *Svetog trojstva* realizirana u obliku *Božjeg sina* koji je poprimio ljudsko obliče kako bi nas izbavio, vijekovima ogrezle u „*iskonski grijeh*“ naših praroditelja. Kaže „*knjiga nad knjigama*“, na više mesta otprilike isto:

„*Slijedilo ga silno mnoštvo* jer su gledali znamenja što ih je činio na bolesnicima.“

ili, da se zadržimo na još jednom od mnoštva odlomaka:

„Kad se približi gradskim vratima, gle, upravo su iznosili mrtvaca, sina jedinca u majke, majke udovice. Pratilo ju mnogo naroda iz grada... Sve obuze strah te slavlјahu Boga govoreći: 'Prorok velik usta među nama! Pohodi Bog narod svoj!' I proširi se taj glas o njemu po svoj Judeji i po svoj okolici.“

Lijepo od naroda, prepoznala gomila Božjeg sina, spasitelja svoga, i pridružila mu se dajući tako svojom masovnošću podršku Njegovoj misiji. Ali, jao! Kad Poncije Pilat, rimski prokurator koji je uzaptio Isusa – danas bismo rekli, zbog širenja lažnih vijesti, a ustvari zarad straha po svoju vlast – upita silan narod koji se okupio na suđenju Spasitelju:

„Hoćete li da vam pustim kralja židovskoga?“ Znao je doista da ga glavari svećenički bijahu predali iz zavisti. Pilat ih opet upita: 'Što dakle da učinim s ovim kojega zovete kraljem židovskim?' A oni opet povikaše: 'Raspni ga!' Reče im Pilat: 'Ta što je zla učinio?' Povikaše još jače: 'Raspni ga!' Hoteći ugoditi svjetini, Pilat im pusti Barabu, a Isusa izbičeva i preda da se razapne.“

Toliko o vjernosti puka idealima i njihovim promicateljima. No nas zanima nešto drugo. Nakon što je Bog na čudesan način izbavio svog mrtvog sina, činom uskrsnuća i danas nejasnog iole racionalnim stvorovima, započela je višemilenijska odiseja njegovog ponovnog iščekivanja, kao da je spomenuti mazohista pa jedva čeka ponovno iživljavanje nad sobom:

Godot

*„Riječ moga Oca sad čujte!“ zavapi Spasitelj ozgo, s raspela.
Ispod, zamrznu talas nabujalih tijela načas. Kao slap u padu.
Utihnu. Postade uho. Nestrpljivo čeka gomila cijela
Riječ Božju. Kao lijek. Kao melem. Kao zadnju nadu:*

*„Sin moj se kući vraća. U srcima vašim nek' gori plamen
vječni, dok Duh moj – jednom – ne siđe u vaša tijela.
Živima blagoslov, mrtvima spokoj – na vijeke vjekova. Amen!“
O zbivanju potom, mnoga se priča med ljudima prela:*

*Uskrnsnu – jedni; uteče – rekoše drugi, Spasitelj u Vječnost samu.
Poteče raskravljeni narod u beskrajnu povijest i mrak...
Gleda i sluša i moli i čeka na najmanji znak,
da zaboravila nije Svjetlost. Vratiti se. Odagnati tamu.*

'Ajmo načas smetnuti s uma, što prevrtljiva gomila čini već vijekovima, da pravi Spasitelj leži u njima, a ne u mitološkom biću, pa se zapitajmo kako bi ga ljudi prepoznali da se ovaj - u mazohističkom zanosu - odluči vratiti na mjesto svog pogubljenja? Paradoks svih paradoksa je da, dok ga oni strpljivo tisučljećima traže i nadaju mu se, *On* je odavno među njima. Ma ljudi, jel' to moguće? Zar su toliko slijepi? Zar ga ne bi prepoznali? Moguće je! Slijepi su! Ni prvi put ga nisu prepoznali! Mada im je nedvosmisleno dao do znanja gdje ga treba tražiti. Zato se i pojavio u oblicju u kojem se i dan-danas nalazi među nama. Ljudskom. Da, to ste upravo vi – *Spasitelj!* Ne vjerujete? Ne prepoznajete se? Čudno, jer jedino vi – ljudska jedinka, svaka ponaosob – ste jedini sposobni preuzeti vlastite grijehe na sebe (a ne tovariti ih na tuđa pleća), pročistiti se, stubokom se promijeniti i zaista se spasiti. Od zabluda, nemoralu, jada, licemjerja, zala svih vrsta,... Jedino u vašim rukama je spas vlastite vrste! Što ovaj govori? Glupan! Baljezga! Vrijeda! U ludnicu s njime! Pa upravo vam odatle i progovaram, iz ludnice zvane *Zemlja* u kojoj ste vi najbrojniji pacijenti. Zato samo čekajte.

Pa smo tako, u svega stranicu-dvije teksta, prevalili put od početka ljudskog roda do suvremene „ludnice zvane *Zemlja*“, i jednog od bezbrojnih – u odnosu na gomile ipak malobrojnih – spasitelja, koje ljudi ne prepoznaju. *Juliana.*

Julian Assange (FOTO Simon Dawson/Reuters/PIXSELL)

Tko je *Julian*, manje-više je u ovo informatičko vrijeme poznato svima, pa samo ukratko:

„Prema dostupnim podacima, zbog svojih stavova bio je meta tajne istrage FBI-a. Julian Assange, američki zviždač koji je preko internetske stranice WikiLeaks obznanjivao materijale o 'izvansudskim ubojstvima u Keniji, odlaganju otrovnog otpada u Africi, priručnike Scijentološke crkve, procedure u Guantanamu Bay-u, kao i korespondenciju banaka Kaupthing i Julius Baer,..., tajne podatke o aktivnostima SAD u ratu u Afganistanu i Iraku', pokazujući kako sve što je moguće ne smije postati djelatno, napose ako je nemoralno, morao je pred bajesom američke administracije potražiti azil u ekvadorskoj londonskoj ambasadi. Bradley Manning, američki vojni zviždač kome je pravo na istinitu informaciju javnosti bilo važnije od lažnog domoljublja, osuđen je na 35 godina zatvora, dok je Edward Snowden bio prisiljen spas pred osvetom američke administracije zbog otkrivanja nezakonitih radnji koje su vršene širom svijeta, nači u Rusiji. To su samo neki od javnosti poznatijih ljudi koji su na vrijeme, ili tek poslije vlastitog nesretnog iskustva, shvatili da je mnogo toga moguće ali ni izdaleka poželjno ostvariti.“

Nakon što ga je suvremenii „Poncije Pilat“ - uobličen u ekvadorskoj vlasti - predao britanskom pravosuđu, Assange čami u njihovom zatvoru, a sudski proces koji se oteže godinama zbog zahtjeva „Pilata“ s druge strane „velike bare“ - zarad špijunaže, odavanja državnih tajni, i sličnih iskonstruiranih optužbi - oteže se već godinama. Svjetska javnost upoznata je s činjenicama da je inicijalna, iskonstruirana optužba zbog silovanja, kako bi se Julian uhapsio - odbačena, te da je:

„Glavni svjedok u predmetu Ministarstva pravosuđa Sjedinjenih Država protiv Juliana Assangea priznao... da je izmišljaо ključne optužbe u optužnici protiv osnivača Wikileaksa. Svjedok, koji ima dokumentiranu povijest sociopatije i već je osuđen za seksualno zlostavljanje maloljetnika i široke financijske prijevare, priznao je to u nedavno objavljenom intervjuu u Stundinu, gdje je također priznao da je nastavio kriminalnu radnju radeći s Ministarstvu pravosuđa i FBI -u i prima obećanje imuniteta od kaznenog progona. Dotičnog čovjeka, Sigurdura Ingija Thordarsona, američke su vlasti regrutirale kako bi podigle slučaj protiv Assangea nakon što su ih dovele u zabludu da vjeruju da mu je ranije bio bliski suradnik. Zapravo, volontirao je na ograničenoj osnovi kako bi prikupio novac za WikiLeaks 2010. godine, ali je utvrđeno da je tu priliku iskoristio za pronevjeru više od 50000 dolara od organizacije.“

Potkraj augusta ove godine

„internetski portal Yahoo! News objavio je... istraživanje u kojemu je tridesetak bivših dužnosnika američke vlade i obavještajne zajednice posvjedočilo da je administracija bivšeg predsjednika Donalda Trumpa razmatrala mogućnost otmice i ubojstva australskog zviždača i osnivača WikiLeaksa Juliana Assangea. Osmero njih potvrdilo je da su se u nazužim političkim i obavještajnim krugovima do u detalje razmatrale takve mogućnosti, iako ti planovi nikada nisu službeno odobreni zbog protivljenja pravnika zaposlenih u Bijeloj kući i Ministarstvu pravosuđa, koji su preferirali sudske progone. No svjedočenja pokazuju da je Trumpov državni tajnik, a prije toga direktor obavještajne agencije CIA Mike Pompeo bio opsjednut željom za osvetom do te mjere da je formirao svoj tim obavještajaca zaduženih isključivo za Assangea. Naredio im je da smisle rješenje 'bez da se cenzuriraju jer ništa nije nedopustivo', a on će se za to vrijeme 'nositi s odvjetnicima u Washingtonu'“, ([1](#), [2](#))

Dakle, svima bi moralo biti jasno kako su optužbe protiv Juliana Assangea podastrte od američke vlade, iskonstruirane kako bi se zataškala istina o njenim zločinima, i poručilo svjetskoj javnosti što čeka svaku osobu koja se usudi obznaniti istinu nepočudnu vladarima svijeta. Način na koji ga se nastoji zatvoriti, i postupci svjetskih vlada – od američke, preko švedske, ekvadorske do britanske i svih njihovih jatačkih vlada (uključivo i vašu!) – jasno govori tko su u cijeloj storiji pravi zločinci, da oni sjede u vrhovima vlada svih zemalja (ponavljam, i vaše!), i da se ne libe postupaka koji ih takvima – zločincima – karakteriziraju u očima moralnih ljudi.

Većina je uvijek podložna manipulaciji, a kad im istina okolišnim putem stigne tamo kuda je po prirodi stvari namijenjena, za mnoge je već prekasno. Imao je pravo *Lincoln*, ustvrdivši da „*Sve ljudi možete varati neko vrijeme. Neke ljudi možete varati sve vrijeme. Ali ne možete sve ljudi varati sve vrijeme*”, što je sa povijesne točke gledišta više nego sjajno – uvijek dođe čas kad većina shvati istinu. Nezgoda sa stajališta prosječnog ljudskog života je međutim u tome, da *gotovo sve ljudi možete varati predugo vremena*. Jer, bez pretjeranog razmišljanja, prihvaćaju skoro sve što je moguće kao ono što se i smije! Zar način raspada *Jugoslavije*, sa posljedicama koje je izazavao, nije izvanredna ilustracija primjene ovakvog razmišljanja? Već je skoro dvije godine kako su novinari svijeta pokrenuli peticiju za oslobođanje *Juliana Assangea*, koja završava pozivom svjetskim vladama, nacionalnim i međunarodnim organizacijama, i kolegama novinarima širom svijeta:

„*Kao novinari i novinarske organizacije koje vjeruju u ljudska prava, slobodu informacija i pravo javnosti da zna, zahtijevamo hitno oslobođanje Juliana Assangea. Pozivamo naše vlade, sve nacionalne i međunarodne agencije i kolege novinare da zatraže prekid pravne kampanje koja se protiv njega vodi zbog zločina otkrivanja ratnih zločina. Pozivamo naše kolege novinare da točno obavijeste javnost o ovoj zlouporabi temeljnih prava. Pozivamo sve novinare da se izjasne u obranu Juliana Assangea u ovom kritičnom trenutku. Opasna vremena pozivaju na neustrašivo novinarstvo.*“

Do sada je skupljeno 1741 potpisa iz 107 suverenih zemalja (iz zemalja bivše *Jugoslavije* ukupno 118: *Hrvatska 18, BiH 5, Srbija 28, Slovenija 49, Crna Gora 16, S.Makedonija 2, Kosovo 0*). Kako svijet broji skoro dvije stotine suverenih zemalja, i kako je broj novinara u njima mnogo, mnogo veći, da ne pričam o skoro već osam milijardi stanovnika planete, a *Julian* i dalje čami u zatvoru, *Julian* – jedan od plejade stvarnih spasitelja ljudskog roda od njegovih zlotvora, ali i vlastitih moralnih zastranjenja – doživjava sudbinu mnogo goru od *Kristove*. Jer je potonji ipak bio siguran u spasenje, te mu ni nije bilo teško „žrtvovati“ se za ljudski rod, dok *Assange* već skoro desetljeće zalud čeka, ne samo da bude oslobođen optužbi, već da to ishodi cijelokupna svjetska javnost za koju je žrtvovao svoju slobodu. Najmanje što se čini je, da svjetsko novinarstvo i nije (s hvale vrijednim iznimkama) toliko neustrašivo. Što samo znači jedno, jednostavnim rječnikom iskazano: *Jebe se svjetu za Juliana Assangea, baš kao nekada – najvjerojatnije i danas - za Isusa Krista!*

Evoluciji je sve jasno. Kao što nižerangirani članovi čopora (krda, jata,...) gledaju, straha i podređenosti radi, pod svaku cijenu izbjjeći sukobe i održavati dobre odnose sa alfa-mužjacima, tako je i u ljudskom društvu. Dobro, dobro – čujem vaše proteste – mi imamo alfa-jedinke. Praćene svitom ulizičkih prijatelja (vojska, policija, državne službe,...) koji, rad mrvica što im padaju sa stolova, održavaju red (hm, „*štite društveni poredak*“: prvo alfe, pa oni, pa rođaci im, a onda svi ostali). Pravi je put onaj humanistički, koji ljude tretira kao jednakovrijedne “božje stvorove” (za vjeru u to nisu potrebni ni *bog* ni religija), sa podjednakim pravom na očuvanje ljudskog dostojanstva, koje nije samo teorijska i metafizička konstrukcija već se realno mora očitovati u zadovoljavanju njihovih svakodnevnih potreba, više no dostatnim samo najobičnijeg biološkog preživljavanja. Kako izabrati između ova dva načina, na koji način birati između ova dva puta? Osnovni kriterij izbora leži duboko u ljudskoj duši, i jedino ako se odatle uspije iskobeljati na svjetlo dana može nam jamčiti ispravan izbor. Stremiti biti čovjek, u čitavoj svojoj još nerealiziranoj zalihi potencijala skrivenih u njegovoj dubini, ili naprsto samo postojati kao biološko biće, to je suštinsko pitane na koje tek humanistička etika može dati odgovor. Rekao je *Andrić* u prigodnom govoru prilikom dodjele *Nobelove nagrade* za književnost:

“Biti čovek, rođen bez svoga znanja i bez svoje volje, bačen u okean postojanja. Morati plivati. Postojati. Nositi identitet. Izdržati atmosferski pritisak svega oko sebe, sve sudare, nepredvidljive i nepredviđene postupke, svoje i tuđe, koji ponajčešće nisu po meri naših snaga. A povrh svega, treba još izdržati i svoju misao o svemu tome. Ukratko: biti čovek”

Samo, plivati se može na razne načine i svi nas oni mogu održati na površini uzburbanog mora života. Osnovna je dilema, odabir stila (etike) koji će biti usklađen sa onim što duboko u sebi – dok nastojimo ne potonuti zauvijek na samo dno – nose ti plivači kroz život. Čini se kako je jedini izlaz u humanističkoj evoluciji vrste kao cjeline, i svakog od nas kao njenog dijela. Ona može biti ubrzana obrazovanjem, ali ga ono – tu sol ljudskosti – ne može nadomjestiti (valja napomenuti da je obrazovanje u kapitalističkim društvima ustrojeno upravo u korist opsluživanja i održanja samog sistema). Može samo ubrzati put do njenog poimanja i inkorporiranja u psihološki, socijalni i biološki temelj ljudske duše. Umjesto da u srcu nosi zmaja, čovjek se mora transformirati u zmaja sa srcem – sa ljudskim, humanim, toplim, empatičkim srcem koje će svakoj teoriji biti upravo onaj kvasac koji će sterilne aksiome s papira implementirati u svakodnevnicu, u ljudski život. U prenesenom smislu, mi još čekamo *Spasitelja*, mada je on jednom bio među nama i sve nam objasnio. Kad dođe, ako dođe – hoćemo li ga ponovno

razapeti, a onda opet tisućljećima očekivati njegovo pojavljivanje kako bismo perpetuirali naše ritualno ubijanje nade? Najparadoksalnije je, što nećemo ni biti svijesni kako razapinjemo sami sebe. Zalud je *apostol Pavle* pisao svom suradniku, u „*Drugoj poslanici Timoteju*“

„*Jer doći će vrijeme kad ljudi neće podnosići zdrava nauka, nego će sebi po vlastitim požudama nagomilavati učitelje kako im godi ušima; od istine će uho odvraćati, a bajkama se priklanjati. Ti, naprotiv, budi trijezan u svemu, zlopati se, djelo izvrši blagovjesničko, služenje svoje posve ispuni!*“

Shvativši u bezbožničkom kontekstu ovu opomenu (što će reći, u skladu sa jedinom valjanom, ljudskom, a ne nekom božanskom etikom), zar nisu najjasniji svjedočitelji ove poruke današnji antivakseri, ljudi po obliku, ali nesolidarni, nesuosjećajni, neempatični sa svojom planetarnom braćom, ukratko – vrlo, vrlo nehumana čeljad spremna žrtvovati živote drugih osoba u ime svoje lične slobode, ne shvaćajući da svaka sloboda ima svoja ograničenja.

Eto, *Juliane*, jedan od aktuelnih - ali i prošlih te budućih - stvarnih spasilaca čovječanstva od zla koje se nadvilo nad njima i svakodnevno buja, jedan od mnogih (ali premalobrojnih) koji stvarno poduzimaju akcije u skladu sa svojim moćima, da obrane ljudsko dostojanstvo, dalek je još put da nezrelo „*voće*“ sazrije. Jeli čudno da sam nastojao alegorijski prikazati tvoju sudbinu, koristeći onu *Isusovu* kao predložak? Meni nije, a vama? Pa se tako vraćamo na već ranije postavljeno hipotetsko pitanje: kako bi to gomila – socijalno evolucijski nesazrela – uspjela prepoznati *mitološkog Spasitelja* koji je održao obećanje te se vratio, kad ne uspijeva, u skoro sveopćoj ravnodušnosti, ni među sobom prepoznati prave, *realne spasitelje* od „*grijehova svojih praotaca*“, koje ona svakodnevno ponavlja? Nikako!

19.10.2021.g.

PR
DIOGEN pro kultura
<http://www.diogenpro.com>